

Arrest

**nr. 133 404 van 18 november 2014
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M.-C. FRERE en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 13 december 2012 het Rijk binnen en diende op 14 december 2012 een asielaanvraag in. Op 2 juli 2014 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Tibetaanse vrouw, beschikt u over de Chinese nationaliteit en bent u op 30 augustus 1984 geboren in het dorp Bazi in de Chamdo-regio, district Markam. U zou tot uw dertiende bij uw ouders hebben gewoond en hen geholpen hebben bij het uitbaten van hun kleine boerderij. Na uw dertiende zou u op aanraden van uw ouders verhuisd zijn naar uw tante die in het dorp Lingzi woont nabij de hoofdstad Lhasa. U zou uw tante voortaan hebben geholpen in haar kledingzaak. U zou van 1997 tot 2004 altijd bij haar zijn blijven wonen en nooit meer teruggekeerd zijn naar uw geboortedorp. U zou uw vader nog één keer hebben gezien toen die op weg was naar Lhasa. Naarmate de jaren vorderden, werd u de situatie meer dan grondig beu waarbij de Chinezen in uw dorp de controle overnamen onder andere door de beste plaatsen op het marktplein op te eisen en dit ten koste van de Tibetanen. Einde 2003 zou er in uw dorp een gevecht zijn ontstaan tussen een aantal Chinezen en een aantal Tibetanen, waarbij u ook betrokken was. U zou erin geslaagd zijn te vluchten, maar naar aanleiding van dit gevecht zouden er een aantal Tibetanen zijn gearresteerd. Door dit laatste incident zou u besloten hebben om begin 2004 naar India te vluchten.

Na een reis van ongeveer zeven dagen zou u in Nepal zijn aangekomen waar u zich aanmeldde in het Reception Centre. U zou hier ongeveer drie maanden zijn gebleven. Vervolgens zou u verder gereisd zijn naar Delhi waar u twee dagen verbleef om hierna naar het Reception Centre van Dharamsala te gaan. Nadat u hier een tijd was verbleven, zou men u hebben ingeschreven aan de Sherab Gatsel Lobling School in Dharamsala. U zou hier lessen hebben gevolgd van mei 2004 tot november 2008. Na uw schoolperiode zou u zich in Dharamsala stad gevestigd hebben. Op 25 september 2009 zou u gehuwd zijn met uw man Passang. Korte tijd na uw huwelijk zou u zijn beginnen werken als naaister. Einde 2010 zou de eigenaar van het naaiatelier zijn zaak hebben toegedaan waardoor u werkloos werd. Begin 2011 zou u zijn beginnen werken in een koffiëbar. In juli 2012 zou u ziek zijn geworden. Hierna zou men u hebben ontslagen. U zou vervolgens nog vijf maanden in India zijn gebleven waarna u zou besloten hebben naar Europa te reizen. U was van mening dat Tibetanen in India geen vrijheid hadden en dat ze werden gediscrimineerd. Bovendien verwees u naar een incident waarbij uzelf persoonlijk werd lastig gevallen door een Indiër die zich handtastelijk gedroeg ten aanzien van u. Op 12 december 2012 zou u vanuit India met het vliegtuig naar Italië gereisd zijn. Vanuit Italië zou u verder gereisd zijn met de trein naar België, waar u op 14 december 2012 aankwam. Dezelfde dag vroeg u asiel aan in België.

Ter staving van uw asielrelaas legde u een kopie voor van de "huku" (Householdregister), uw green book, een attest van het reception centre in Dharamsala, een kopie van het Reception Centre in Nepal, een attest van de school in Dharamsala waar u meer dan 4 jaar les heeft gevolgd en tenslotte nog een aantal persoonlijke foto's van uzelf toen u nog in Tibet woonde.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient vast te stellen dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiaire Bescherming.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten ("huku", "green book" en de attesten van de Reception centra in Nepal en in Dharamsala) kan het CGVS aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: Rinchen Sangmo, geboren op 30 augustus 1984 en geboren te Mankhan. Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen.

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) én uw verklaringen aangaande uw herkomst (zie gehoorverslag CGVS, vragen 16 en 17, 24 en 54-56) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, in de Volksrepubliek China (VRC) bent geboren en vervolgens in het jaar 2004 naar India bent gevlucht. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC. Bovendien blijkt ook uit uw verklaringen dat u omwille van uw scholing in India (zie gehoorverslag CGVS, vragen 77-82) een gegronde vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin koestert ten aanzien van de Volksrepubliek China (VRC).

Wat betreft uw verblijf in India stelt het CGVS het volgende vast.

U zou begin 2004 in India zijn aangekomen. Nadat u een aantal dagen was gebleven in het Reception Centre van Dharamsala zou men u vervolgens hebben ingeschreven in de Sherab Gatsel Lobling

School in Dharamsala. U zou hier lessen hebben gevolgd van mei 2004 tot november 2008. Na uw schoolperiode zou u zich in Dharamsala stad gevestigd hebben. Op 25 september 2009 zou u gehuwd zijn met uw man Passang. Korte tijd na uw huwelijk zou u zijn beginnen werken als naaister. Einde 2010 zou de eigenaar van het naaiatelier zijn zaak hebben toegegaan waardoor u werkloos werd. Begin 2011 zou u zijn beginnen werken in een koffiebar in Dharamsala. In juli 2012 zou u ziek zijn geworden. Hierna zou men u hebben ontslagen. U zou vervolgens nog vijf maanden in Dharamsala zijn gebleven waarna u zou besloten hebben naar Europa te reizen.

Overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke RC (zie gehoorverslag CGVS, vragen 99-104).

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u dat Tibetanen in India geen rechten hebben en niet beschikken over veel vrijheid. U haalde aan dat de positie van de vrouw en van de vluchteling in het bijzonder erg precair te noemen is in India. U lichtte toe dat Tibetanen geen volwaardige rechten hebben om de bescherming van de Indische autoriteiten in te roepen in het geval hen onrecht is aangedaan (zie gehoorverslag CGVS, vraag 123). U werd erop gewezen dat Tibetanen wel degelijk over een aantal fundamentele rechten beschikken in India. U bent, zoals uzelf heeft aangegeven, gedurende vier jaar naar school gegaan in India. Na uw schoolperiode zou u gewerkt hebben, eerst als naaister en vervolgens als serveerster in een koffiebar. Gedurende uw hele verblijf in India van 2004 tot 2012 zou u altijd legaal in het land hebben verbleven. Uit dit alles blijkt dus dat u het recht had om in India scholing te volgen, er te wonen, er te werken en er uw godsdienst te belijden. Dit zijn fundamentele rechten waarvan u jaren heeft kunnen genieten. Uw verklaringen als zou u niet beschikken over legale rechten staan hiermee in schril contrast. U werd hiermee geconfronteerd. U repliceerde hierop dat Tibetanen in India moeilijk aan een goede job geraken en ook dat het bijvoorbeeld niet mogelijk is om een sim-kaart te kopen als men zijn RC voorlegt (zie gehoorverslag CGVS, vragen 125 en 126). Wat het eerste betreft, dient te worden opgemerkt dat het wellicht moeilijk is om een goede job te vinden, maar zeker niet onmogelijk zoals uit uw eigen levenswandel uitdrukkelijk blijkt. U heeft immers nadat u was gestopt met de school eerst gewerkt als naaister en vervolgens in een koffiebar. Met betrekking tot uw verklaringen dat u geen SIM-kaart kan kopen blijkt uit de informatie die aan het administratieve dossier werd toegevoegd dat Tibetanen in India verschillende identiteitsdocumenten, zoals een Aadhaar-card, een PAN-card, een Ration card en rijbewijs kunnen verkrijgen. Naast het feit dat deze officiële identiteitsdocumenten betreffen die worden uitgereikt door de Indiase overheid, geven deze stukken eveneens toegang tot verschillende, uiteenlopende diensten van de moderne Indiase maatschappij. Gezien deze identiteitsdocumenten op vrij eenvoudige wijze kunnen bekomen worden en gezien deze stukken, zoals de Aadhaar-card, wijdverspreid zijn onder de Tibetanen in India, kan er redelijkerwijze aangenomen worden dat ook u dergelijke stukken, die een oplossing bieden voor de door u genoemde problemen, kan verkrijgen in geval van een eventuele terugkeer naar India.

U haalde ook aan dat u moeilijkheden hebt ondervonden om uw RC te vernieuwen (zie gehoorverslag CGVS, vraag 124). Eerder tijdens het gehoor liet u evenwel optekenen dat ondanks de moeilijkheden u er altijd wel in geslaagd bent uw RC wel degelijk te laten vernieuwen (zie gehoorverslag CGVS, vragen 102 en 103).

Vervolgens verwees u naar een persoonlijk incident dat u was overkomen. U zou op een gegeven moment zijn benaderd door een taxichauffeur die zich handtastelijk gedroeg ten opzichte van u. U zou er in geslaagd zijn weg te vluchten. U zou hierbij wel uw zak met persoonlijke spullen hebben vergeten (zie gehoorverslag CGVS, vraag 127). Hoewel dit incident bijzonder onaangenaam is, is dit incident onvoldoende zwaarwichtig om van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te gewagen.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit

informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke IC (zie gehoorverslag CGVS, vragen 105-111).

U verklaarde dat u met uw eigen IC heeft gereisd en dat u deze na aankomst in Europa moest afgeven aan de smokkelaar die uw reis naar hier regelde. Dat u zulk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document betreft, zonder dat u blijkbaar grote moeite deed om het document terug te vragen, of een volledige kopie te vragen, komt weinig overtuigend over. Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indische overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India (zie gehoorverslag CGVS, vragen 109-116).

Het vermoeden ontstaat dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen.

Gezien het CGVS - gelet op bovenstaande - er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

De door u neergelegde documenten bevestigen uw herkomst en persoonsgegevens dewelke hier niet ter discussie staan. Deze documenten zijn dan ook niet van aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie erop dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India."

1.3. Stukken

1.3.1. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift de volgende stukken: "2. Focus: the Tibetan Community in India", Federal Office for Migration Switzerland, 30.06.2013; 3. Organisation Suisse d'Aide aux Réfugiés, "Chine/Inde: situation des réfugiés tibétains en Inde" d.d. 09.09.2013; 4. European Court of Human Rights, application no. 7267/13, DC against Switzerland, dd. 22.01.2013; 5. European Court of Human Rights, application no. 23273/13, YD against Switzerland, dd. 30.03.2013; 6. Krantenartikel "Tibetan appeals to Home Ministry to stop deportation to China occupied Tibet", d.d. 22.02.2013, North Gazette; 7. Aangetekend schrijven, gericht aan Indiase ambassade, d.d. 23.06.2014; 8. Faxbericht aan Indiase ambassade, d.d. 08.07.2014".

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot

hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster beroept zich in een enig middel op de “*Schending van artikel 1 van het verdrag van Genève inzake het statuut van vluchtelingen, Schending van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 §2 Vw.; Schending van art. 48/5, §4 Vw.; Schending van artikel 62 Vw.; Schending van de artikelen 25, §2, b) en 26 van de Richtlijn 2005/85/EG; Schending van artikel 3 EVRM*”.

2.3. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji*, <http://curia.europa.eu>). De schending van artikel 3 van het EVRM, moet gelet op de aard van de bestreden beslissing, niet afzonderlijk worden beoordeeld.

2.5. Aangaande de COI focus “China/India - De Tibetaanse gemeenschap in India”, merkt de Raad op dat Cedoca een Belgische documentatie- en onderzoeksdienst is binnen het CGVS (artikel 3, § 1 van het Koninklijk Besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 Juli 2003). Dit neemt niet weg dat de opdracht van Cedoca er in bestaat om op objectieve en onpartijdige wijze, alle nuttige en noodzakelijke informatie aan te brengen om de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en zijn adjuncten toe te laten zich conform artikel 57/2 van de Vreemdelingenwet, in alle onafhankelijkheid uit te spreken over de asielaanvragen. Het onderzoek werd verricht door gespecialiseerde en onpartijdige ambtenaren die steunen op talrijke bronnen, rechtstreekse contacten en bezoeken ter plaatse, verklaringen van de Indiase autoriteiten en de CTA, (internet)rapporten van diverse Tibetaanse organisaties, gerenommeerde gespecialiseerde organisaties en academisch werk.

De Raad kan vaststellen dat de COI focus “China/India - De Tibetaanse gemeenschap in India”, steunt op talloze en gediversifieerde bronnen, waaronder en op zeer frequente wijze, de Central Tibetan Authority (CTA), de Tibetaanse regering in ballingschap, waarvan de autoriteit op het vlak van de Tibetanen zowel in India als in China en de rest van de wereld, bezwaarlijk kan worden betwist. Naast onderzoek bij meerdere departementen van de CTA steunt de aan het administratief dossier toegevoegde landeninformatie ook op onderzoek bij de Indiase autoriteiten, geïnteresseerde individuen, academici, plaatselijke en internationale organisaties, alsook andere Tibetaanse organisaties, Tibetaanse vertegenwoordigers, Tibetaanse zakenmensen en gewone Tibetanen. Uit de eenvoudige lezing van deze COI kan blijken dat de verschillende bronnen op evenwichtige wijze verwerkt werden. In de bibliografie wordt een uitgebreid overzicht gegeven waarbij de referenties mede via een internetlink te consulteren en te verifiëren zijn. Deze COI werd telkens geüpdatet om de actualiteit en objectiviteit ervan te verzekeren en op punt te stellen.

3. Nopens het land van herkomst

3.1. Voor iedere vorm van internationale bescherming, voor de vluchtelingenstatus en voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van het verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoekende partij en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te

worden. Immers iedere asielaanvraag dient te worden afgewogen tegen het land van nationaliteit of indien geen nationaliteit kan worden aangetoond, van gewoonlijk verblijf.

3.2. Verzoekster legt kopieën van een fuku (hukou) neer, waarbij uit de vertaling ter gehoor kan blijken dat dit document stelt dat verzoekster geboren is op 30 augustus 1984 te Mankan (einde gehoor). Uit verzoeksters kopie van het Reception Center te Nepal blijkt eveneens dat zij geboren is in Markam en dat zij op 4 februari 2004 in India is aangekomen. Verzoekster verklaart dat ze geen identiteitsdocument heeft omdat *“ik was er [Markam] weg toen ik dertien jaar oud was. Ik ging naar Lingzi en daarom had ik geen Chinese idkaart”* en *“omdat ik geen fuku had in Lingzi. Ik behoorde eigenlijk tot markem en mijn fuku was daar en daarom kon ik geen idkaart bekomen in Lingzi”* (gehoor vragen 10 en 11), hetgeen aannemelijk is. Verzoekster legt ter gehoor aannemelijke verklaringen af over haar Chinese herkomst. Aldus kan aangenomen worden dat verzoekster de Chinese nationaliteit had.

3.3. Noch het administratief dossier, noch het verzoekschrift brengt informatie aan waaruit kan aangenomen worden dat alle Tibetanen uit de Volksrepubliek China *prima facie* in aanmerking komen voor internationale bescherming. Indien uit de toegevoegde informatie kan blijken dat in Tibet de mensenrechtensituatie voor bepaalde groepen of individuen kan verontrusten, in het bijzonder voor Tibetaanse nonnen monniken en politieke activisten, en dat de algehele situatie soms beklemmend is, dan kan niet blijken dat elke persoon die behoort tot de Tibetaanse bevolkingsgroep en Tibetaans Boeddhistische geloof vervolgd zal worden door de Chinese autoriteiten. *In casu* verklaart verzoekster echter Tibet te hebben verlaten naar aanleiding van een gevecht met de Chinezen waaraan zij deelnam, maar kon ontsnappen en waarbij er andere Tibetanen werden gearresteerd (gehoor vragen 61-64). Aldus kan niet worden uitgesloten dat verzoekster in de negatieve belangstelling van de Chinese autoriteiten staat.

3.4. Hoe dan ook verzoekster betwist niet dat hij zijn gewoonlijk verblijf heeft in India waar hij volgens zijn verklaringen sedert 2008 verblijft. *In casu* kan dan ook gesteld worden dat, in zoverre verzoekster volhoudt in China vervolging te vrezen, gelet op artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, India als het eerste land van asiel kan worden aanzien.

Artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten. Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.”*

Er wordt niet betwist dat India geen partij is van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Evenmin wordt betwist dat India met uitzondering van de Dalai Lama, aan geen enkele Tibetaan de vluchtelingenstatus in de zin van het Vluchtelingenverdrag heeft toegekend (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Gelet op artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet dient aldus te worden nagegaan of verzoekende partij in India een ‘reële bescherming’ geniet.

Reële bescherming omvat meerdere componenten die cumulatief moeten vervuld worden. Aldus moet de asielzoeker over een daadwerkelijke verblijfsstatus beschikken in het eerste land van asiel die minstens moet duren zolang de nood aan bescherming bestaat. Tevens moet de terugkeermogelijkheid naar het eerste asielland reëel zijn en de bescherming moet doeltreffend zijn. Voorts dient ten opzichte van verzoekende partij het beginsel van non-refoulement nageleefd te worden in het eerste land van asiel. Ten slotte moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij in dit eerste land van asiel geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het verzoekschrift en de verweernota kan afgeleid worden dat de partijen het eens zijn over deze cumulatieve vereisten. Beiden verwijzen naar de Memorie van Toelichting bij artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet (*Parl. St. Kamer*, doc 53/2555) en verwerende partij wijst bijkomstig op het standpunt van UNHCR, zoals blijkt uit de Conclusies van Lissabon betreffende de effectieve bescherming in de context van terugkeer naar derde landen (zie bijlage bij de verweernota).

Artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet voorziet in 2 situaties, met name wanneer “*de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten*”. Nergens kan blijken dat verzoekende partij in het eerste land van asiel de vluchtelingenstatus moet zijn toegekend zoals het verzoekschrift lijkt te veronderstellen, wel dat in geval geen vluchtelingenstatus werd toegekend, een reële bescherming voorhanden is. Dit is *in casu* wel degelijk het geval. Immers verzoekster had bescherming in India waar zij van 2004 ongemoeid en veilig kon verblijven, studeren en werken. Verzoekster wordt door de Tibetaanse regering in ballingschap als Tibetaan beschouwd (Green Book).

Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

3.5. Verzoekende partij betwist evenwel dat India in de praktijk een beleid heeft ontwikkeld overeenkomstig de Vluchtelingenconventie. Verzoekster was in het bezit van een *Registration Certificate* (RC) en reisde legaal met haar IC naar België (gehoor p. 5).

3.6. Uit het administratief dossier kan blijken dat India voor de Tibetanen specifieke maatregelen treffen. De “*COI Focus*” “*CHINA INDIA*” “*De Tibetaanse gemeenschap in India*” van 12 november 2013 (herhaald in de update van 26 juni 2014), stelt dat dankzij verscheidene regularisatiecampagnes er uiteindelijk nog weinig Tibetanen overgebleven zijn die niet over een RC beschikken en “*In de praktijk zal momenteel dus geen enkele Tibetaan, die zich aan de RC-regels houdt, het risico lopen dat zijn verblijfsrecht geweigerd wordt*”. Dit blijkt ook uit verzoeksters verklaringen en haar neergelegde Indiase documenten.

3.7. Verzoekster kan dan ook niet overtuigen dat het verblijf van de Tibetaanse gemeenschap in India slechts tijdelijk is. Verzoekster vermeldde dat ze na haar studies problemen had bij de verlenging van haar RC, doch dat ze na het betalen van smeergeld haar verlenging telkens verkreeg. Hieruit kan geen zwaarwichtige vervolging worden afgeleid, temeer het ging over “*in het begin 2000 à 3000 maar op het einde zelfs 4000 indian roepies*” terwijl verzoekster 950.000 IR voor haar reis betaalde (gehoor vragen 104 en 114), noch kan blijken dat corruptie niet alle geledingen van de Indische maatschappij treft. Uit de vaststelling dat RC’s een beperkte geldigheidsduur hebben en op de vervaldatum moeten verlengd worden, kan niet besloten worden dat het verblijfsrecht van de Tibetanen onzeker is. Het is belangrijk vast te stellen dat zowel de Indiase autoriteiten als de vertegenwoordiging van de Dalai Lama onafhankelijk van elkaar bevestigen dat de algemene instructies (*Information Pertaining Tibetan Nationals*) correct worden toegepast en dat de Tibetanen ze effectief opvolgen en dat de vernieuwing van de RC’s van de “*long term staying Tibetans*” in de praktijk “*gemakkelijk*” verloopt. Er zijn bij de Tibetaanse overheid geen gevallen bekend waar een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd werd. Zo blijkt zelfs dat de Indiase overheid inzake verblijfsdocumenten nauw samenwerkte met de Tibetaanse overheid in ballingschap (CTA) en daarbij herhaaldelijke inspanningen leverde om ook de Tibetanen in afgelegen dorpen te bereiken via lokale kranten en publicaties. Ook al beslist elk land soeverein over zijn migratie en waar verzoekster er terecht op wijst dat dit beleid niet in de wet verankerd is, dan werd in India het beleid vastgelegd in officiële en voor heel India geldende en concreet opgevolgde instructies (“*Information Pertaining Tibetan Nationals*”). Dat deze niet meer online zouden consulteerbaar zijn, voor zover überhaupt al waarachtig, houdt geen indicatie in over de geldigheid ervan. De door verzoekster aangebrachte informatie vermag niet de vaststelling te wijzigen dat Tibetanen in India een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf hebben, hetgeen *in casu* ook wordt bevestigd door de vaststelling dat verzoekster continu haar RC heeft kunnen verlengen. Dat dit beleid niet duurzaam is, is een bewering die zowel strijdig is zowel met de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier als met verzoeksters eigen verklaringen en de voorbije realiteit. Immers de Dalai Lama heeft zich met de Tibetaanse overheid en honderdduizenden volgers al sedert midden vorige eeuw gevestigd in India. Verzoekster toont niet aan waarom er thans, na meer dan een halve eeuw, veranderingen te verwachten zijn in het Indiase beleid ten opzichte van de Tibetanen. In tegendeel er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden. Verzoekster beperkt zich voor het overige tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van algemene en theoretische beschouwingen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

3.8. De argumenten van verzoekster inzake de gevaren van refoulement zijn evenmin gegrond. Uit de “*COI Focus*” “*CHINA/INDIA*” “*De Tibetaanse gemeenschap in India*”, blijkt dat de Indische *Supreme*

Court het beginsel van non-refoulement zowel als “gebruikelijk internationaal rechtsprincipe” heeft erkend als heeft begrepen onder het grondwettelijke principe “Recht op Leven”. Indien India geen partij is bij het Vluchtelingenverdrag, dan stelt de Raad evenwel vast dat het non-refoulementprincipe de hoogste jurisprudentiële en grondwettelijke erkenning geniet. Waar verzoekster nog wijst op de zin “*Tibetanen zouden de jure kunnen gedeporteerd worden naar China maar dit gebeurt niet de facto*”, is deze zin onjuist in het licht van de daaraan voorafgaande paragrafen. Indien niet uitgesloten is dat een bepaalde persoon geconfronteerd werd met bedreigingen tot uitzetting en afpersingen, dan is een dergelijk drukings- of afschrikkingsmiddel weliswaar verwerpelijk, doch hieruit kan alsnog niet concreet en gedocumenteerd blijken dat deze of andere bepaalde Tibetanen *de facto* aan de Chinese autoriteiten werden overgedragen. De door verzoekende partij aangebrachte informatie werd gedeeltelijk verwerkt in deze COI en vermag voor het overige niet de vaststelling te wijzigen dat personen zoals verzoekster in India geen gegronde vrees kunnen aantonen om uitgewezen te worden. Ten slotte kan nog worden toegevoegd dat het redelijk voorkomt te veronderstellen dat indien refoulement een gangbare praktijk was of specifieke problemen veroorzaakt, dit na meer dan 60 jaar genoegzaam bekend zou zijn. Dit is niet het geval en verzoekster toont dan ook het werkelijkheidsgehalte niet aan van een vrees voor refoulement.

3.9. Wat de verwijzing naar twee zaken voor het EHRM betreft, stelt de Raad vast dat deze twee zaken hangende zijn, daarenboven betrekking hebben op Tibetanen van (vermeende) Chinese herkomst en nationaliteit, zodat er niet zonder meer vergelijkingen kunnen worden getroffen, en dat de bijgevoegde documenten “questions” betreffen aan de in het geding zijnde partijen, zijnde eenvoudige verzoeken om informatie, waarbij de Raad opnieuw naar de in de COI's vervatte informatie verwijst. Het respect voor het principiële verbod van directe en indirecte refoulement kan *in casu* ook blijken. Daar waar verzoekster een internetbericht “*Tibetan appeals to Home Ministry to stop déportation to China occupied Tibet*” toevoegt, kan hieruit niet blijken dat de betrokkene ook effectief overhandigd werd aan de Chinese autoriteiten, enkel dat hij veroordeeld werd tot deportatie na het uitzitten van zijn gevangenisstraf. Verzoekster kan daarbij bezwaarlijk haar situatie vergelijken met deze van veroordeelde criminelen. Bovendien heeft zij zelf nooit gesteld dat zij deportatie vreesde naar China.

3.10. Ten slotte bevestigt de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier “*dat de socio-economische situatie van de Tibetanen, in verhouding tot de algemene socio-economische omstandigheden voor de bewoners van het Indiase subcontinent, relatief goed is. Zij hebben vrij toegang tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen, private arbeidsmarkt) én kunnen genieten van de uitgebreide voorzieningen die de CTA beheert (scholen, gezondheidscentra)*”. Het is dan ook redelijk te besluiten dat de Tibetaanse bannelingen met hun nakomelingen zich genoegzaam kunnen registreren in India, er ongemoeid kunnen verblijven, dat ze niet het voorwerp zijn van refoulementmaatregelen, dat hun socio-economische situatie relatief goed is en dat zij niet op structurele wijze gediscrimineerd worden.

3.11. Verzoekster wordt niet vervolgd door de Indiase overheid. Waar verzoekster aanvoert dat er in 2007 een riksjaachouffeur haar geen wisselgeld wou geven en handtastelijk werd (gehoor vraag 127), dan is dergelijk gedrag zeker verwerpelijk, doch hieruit kan geen systematische vervolging of een reëel risico op ernstige schade blijken. Verzoekster beperkt zich voor het overige tot algemene maar onpersoonlijke beweringen. Het volstaat in deze niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoekster in haar land van gewoonlijk verblijf werkelijk wordt bedreigd en vervolgd, zoals evenmin naar persoonlijke verklaringen van derden of niet-onderbouwde individuele meningen van auteurs. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

3.12. Waar verzoekster nog beweert dat zij niet kan terugkeren naar India, wordt dit geenszins aangetoond. Vooreerst kan erop gewezen worden dat verzoekster vrijwillig en zonder enige dwang of noodzaak is vertrokken uit India. Zij heeft haar echtgenoot die daar nog legaal in India verblijft en werkt. Verzoekster reisde ook legaal met haar IC naar België. Uit het loutere feit dat verzoekster haar eigen authentiek identiteitsdocument IC aan de smokkelaar zou gegeven hebben, kan bezwaarlijk een nood aan internationale bescherming worden afgeleid. Bovendien is niet geloofwaardig dat verzoekster haar eigen identiteitsdocument zou weggeven en de Raad kan evenmin inzien waarom verzoekster 950.000 IR zou betalen aan een smokkelaar indien zij legaal reisde. Ook thans blijft verzoekster op dit punt bij loutere beweringen.

3.13. Voorts blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie en de updates van de “COI Focus” “CHINA INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India”, dat “*Tibetanen die met hun IC naar*

India willen terugreizen moeten hiervoor op voorhand de toelating hebben van de Indiase autoriteiten. Voor deze toelating moeten ze een zogenoemde No Objection to Return to India (NORI) stempel in hun IC laten plaatsen. De IC en de NORI stempel worden doorgaans tegelijk aangevraagd. De IC kost 350 INR en de NORI stempel kost 50 INR. (...) Wie naar India wil terugreizen met zijn IC moet bij de Indische diplomatieke post van zijn verblijf land een re-entry visa bekomen. De diplomatieke posten worden, volgens de bevoegde Indiase autoriteiten, in principe niet geacht om re-entry visa te plaatsen in IC's zonder NORI stempel." Derhalve kan worden vastgesteld dat Tibetanen die in het bezit zijn van hun IC met NORI-stempel op eenvoudige wijze naar India terug kunnen reizen. Tevens blijkt dat "Voor Tibetanen in het buitenland van wie de IC verloren, gestolen of beschadigd is, staat een richtlijn vermeld op pagina 36 van de IC. Zij moeten dit onmiddellijk laten weten aan de dichtstbijzijnde (Indiase) diplomatieke missiepost. Aansluitend staat op dezelfde plaats in de IC's ook vermeld dat een duplicaat uitgereikt kan worden na uitgebreide onderzoeksdaden. Dat de Indiase autoriteiten via hun ambassades effectief duplicaten van IC's uitreiken, wordt alvast bevestigd op website van de Indiase ambassade in Rome. Het duplicaat kost er 15 euro." Aldus kan worden vastgesteld dat duplicaten van IC's effectief worden uitgereikt, desgevallend voorafgegaan door een onderzoek.

3.14. Waar verzoeksters raadsman een email bijvoegt naar de Indische ambassade, kan enkel blijken dat verzoekster beweerdelijk geweigerd werd om een duplicaat uit te reiken, doch hieruit kan niet afgeleid worden in welke omstandigheden en/of met behulp van welke documenten deze aanvraag werd gedaan, noch kan blijken dat verzoekster dit ook effectief aangevraagd heeft. Een dergelijk schrijven naar een ambassade van het tweede meest bevolkte land ter wereld en met meer dan een miljard inwoners, is bezwaarlijk ernstig te meer nu kan blijken dat verzoekster zich heeft aangeboden zonder enig identiteit en louter beweerde dat een persoon met haar naam ooit in India verbleef, geregistreerd stond en een RC en IC had. Het antwoord van de ambassade kan dan ook niet verwonderen. Dat uit de gevoegde email van verzoeksters raadsman blijkt dat verzoekster mogelijks een beroep moet doen op het *Office du Tibet*, kan niet verbazen nu dit ook de wijze is waarop in India dient gehandeld te worden en verzoekster diverse Tibetaanse documenten bezit, waaronder haar Green Book. Verzoekster toont niet aan dat eventuele praktische bezwaren van administratieve aard – in zoverre al van toepassing gezien niet geloofwaardig is dat verzoekster haar IC aan de smokkelaar zou hebben gegeven – onoverkomelijk zijn, laat staan een vervolging uitmaken. Evenmin kan blijken dat verzoekster geen duplicaat van haar IC zou kunnen verkrijgen, of desgevallend een nieuwe IC kan aanvragen, noch dat verzoekster "*het nodige gedaan [heeft] om een reisdocument te verkrijgen*".

3.15. Overigens ziet de Raad evenmin in hoe verzoekster illegaal op het Indiase grondgebied zou zijn bij een terugkeer waar zij alsdan over legale terugreisdocumenten zal beschikken en opnieuw haar verlenging van haar RC in orde kan brengen, desgevallend met behulp van de CTA zoals beschreven in de objectieve informatie, temeer de Raad vaststelt dat het verkrijgen van een RC na een buitenlands verblijf op eenvoudige wijze middels een aanbevelingsbrief van de *Central Tibetan Administration* gebeurt: "*Tijdens de Cedocamissie verklaarde de Kalon van Security dat wie naar Dharamsala terugkeert na een lange periode in het buitenland opnieuw een recommendation letter van de CTA moet neerleggen om zijn RC terug te krijgen van de SP (Police). Hij meldde in dit verband wel geen problemen. Deze verplichting is intussen trouwens ook gepubliceerd op de website van de Bureau of Immigration en geldt dus voor héél India.*"

3.16. Verzoekster brengt verder geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekster beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van algemene en theoretische beschouwingen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoekster weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.17. Aldus kan in hoofde van de verzoekende partij ten opzichte van India geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen. Aangezien verzoekende partij zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus, toont zij niet aan in India een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.18. Verzoekster vroeg tevens in ondergeschikte orde de terugwijzing van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu zij niet aantoont dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, en hij geenszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

3.19. De overige documenten en argumenten kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

3.20. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK